

Til:

**Justitsminister Søren Pind,
Skatteministeren Karsten Lauritzen,
Folketingets Ombudsmand Jørgen Steen Sørensen,
Højesteretspræsident Poul Søgaard**

Vedhæftet finde De mit brev af d.d. til Folketingets Retsudvalg, som jeg har fundet det rigtigst at fremsende til Deres orientering.

Med venlig hilsen

Jan Georg Forsdahl

Til: Folketingets Retsudvalg Vejle d. 11-04-2016
Christiansborg
1240 København K

sendes pr. email udvalgssekretær Ketty.gammelgaard@ft.dk

Fra: Jan Georg Forsdahl

Kopi til orientering:

Justitsminister, Søren Pind (jm@jm.dk)

Skatteminister, Karsten Lauritzen (min@skm.dk)

Folketingets Ombudsmand, Jørgen Steen Sørensen (post@ombudsmanden.dk)

Højesteretspræsident, Poul Søgaard (post@hoejesteret.dk)

Vedr.: Min og andre borgeres retssikkerhed i den offentlige forvaltning.

Jeg har pt. et par kontroverser kørende med Skat, det er nu slet ikke dem men en noget mere bekymrende udløber af den ene kontrovers, der har fået mig til at skrive dette brev. Og bare rolig, jeg har ingen forventning om, at I kan hjælpe med en sag, jeg ved godt, at I ikke kan og må, det følgende er kun for, at I kan se, hvad vi almindelige borgere må slås med – jeg skal nok komme til min pointe.

Mine uenigheder med Skat startede medio 2013, hvor Skat traf en efter min mening horribel og ugyldig afgørelse, den kostede kassen på et tidspunkt, hvor jeg slet ikke havde råd til det. Detaljerne er her fuldstændig ligegyldige, ligesom det for min historie også er helt ligegyldigt, om jeg har ret i, at afgørelsen er ugyldig.

Jeg havde på det tidspunkt rigeligt andet at se til, så jeg var tvunget til at tænke - nå ja hva, det må jeg tage mig af senere - jeg havde ganske enkelt ikke tid til klage inden for 3 mdr. fristen, og det havde så i øvrigt heller ikke hjulpet noget i situationen, for det tager i gennemsnit mere end et år at få en klage over Skat afgjort – et år er altså rigtig længe, når Skat sidder på ens penge, og man ikke har en folketingsløn at stille som sikkerhed i banken.

På det tidspunkt stod der på Skats hjemmeside "*det går hurtigst, hvis du ringer*", så da jeg fik lidt bedre tid tænkte jeg - ok så prøver jeg det – og jeg skal da lige love for, at det gik stærkt - svaret fra de evigt skiftende Skat medarbejdere var "*det er ikke lige mit område prøv omstillingen igen*", "*du SKAL betale jfr. forskudsopgørelse*" eller "*du kan jo bare klage*".

1 Se Skatteankestyrelsens årsrapporter.

Det førte ligesom ikke rigtigt nogen vegne (officialprincip og forvaltningslovens § 7 eller ej), og der er erfaringsmæssigt grænser for, hvor meget tid man skal bruge på en kontrær myndighed, så jeg lod sagen gå til inddrivelse i sikker forvisning om, at når alt andet fejler overfor en kreditor (privat eller offentlig), så har jeg altid den dømmende magt, samt i dette tilfælde Grundlovens § 63 styk 1 og Den Europæiske Menneskerettigheds Konventions artikel 13 at falde tilbage på – magtens tredeling er da en stensikker sag, det har jeg i hvert fald hørt i skolen for mange år siden – måske for mange år.

For nu skulle jeg blive meget klogere, helt i strid med GL § 63 styk 1, EMRK artikel 13, Retsplejelovens § 501 styk 1 og 4 og Højesterets dom nr. 8/2000 nægtede fogedretten at tage stilling til, om Skats forvaltningsafgørelsen var ugyldig og om Skats krav derfor var legitimt. Fogedretten fulgte i stedet Skats argument og udtalte, (frit citat) "*at jeg ikke havde udnyttet min muligheder for at klage administrativt - case closed*".

Nu var jeg altså ret sikker på, at der ikke er nogle endelighedsbestemmelser² i skattelovgivningen, så jeg ankede til Vestre Landsret, der til min store overraskelse næsten uden betænkningstid fulgte fogedrettens linie, nægtede at forholde sig til min påstand om, at Skats krav hvilede på en ugyldig forvaltningsafgørelse og udtalte – rigtigt gættet - (frit citat) "*at jeg ikke havde udnyttet min muligheder for at klage administrativt - case closed*".

Jeg er nu altså stadig ret sikker på, at jeg både i GL § 63 styk 1 og EMRK artikel 13 har et retskrav på at få en rimeligt begrundet og relevant forvaltningsafgørelse prøvet ved domstolene, så lige nu ligger sagen godt trygt og længe i Procesbevillingsnævnet. Jeg er naturligvis ret spændt på, hvad nævnet kommer frem til, jeg har aldrig ført en sag hverken i Højesteret eller Strasbourg – jeg havde så heller aldrig ført sag i hverken fogedretten eller landsretten før, det var omend lærerigt egentlig ikke nogen anbefalelsesværdig oplevelse.

Mine Damer og Herre det var noget af baggrunden, jeg kunne skrive en bog om alle de brud på reglerne Skats medarbejdere har begået i den sag, som f.eks. da min indsigelse fik lov at hygge sig 6 mdr. i pantefogedens skuffe, indtil jeg selv rykkede for realitetsbehandling – jeg ved det godt 6 mdr. er ingen tid i det offentlige, men reglerne siger nu engang, at den skal ekspederes direkte videre til fogedretten.

Skatteministeren har så den næste sag (2014) dvs. bind 2 liggende på sit skrivebord, han har allerede lovet mig et svar, men ikke antydnet hvornår. Den sag er altså også et studie værd, men pladsen er trang, så her kommer altså resten af min baggrund og mit egentlige ærinde.

Den eneste grund til, at jeg nogensinde er blevet nogenlunde habil ud i jura er, at min kommune lagde hårdt ud med at true mig på mit levebrød – det var en alvorlig fejl altså fra kommunens side, for så havde jeg jo ikke rigtig andet valg end at deltage og lære f.. hurtigt – det er så ikke helt rigtigt, jeg kunne også have givet op og gået på understøttelse.

Jeg er 53 år, selvstændig erhvervsdrivende, har gået 10 år i skole, og har et svendebrev som elektronikmekaniker. Det kommer man altså ikke ret langt med indenfor jura, så (u)heldigvis tvangsindskrev min kommune mig til en juridisk mesterlæreplads i planlovs-, privatvejs-, bygge-, fri proces- og forvaltningsret – det er unægtelig et lidt sejt pensum, når det skal foregå sideløbende med, at man forsøger at starte en forretning, tjene til dagen og vejen og have et familieliv, men det gik med hiv og sving.

2 Se besvarelse af Retsudvalget spørgsmål nr. 361 af 18 februar 2008 til Justitsministeren pkt. 5. - der er to endelighedsbestemmelser i udlændingeloven og det tilstræbes af hensyn til borgernes retssikkerhed aldrig at lave flere.

Til orientering, efter 5 år havde jeg bestået med bravour i Naturklagenævnet, Vejdirektoratet, Civilretsdirektoratet og Byretten – efter Byretten stod kommunen så af, og okay indrømmet, Folketingets Ombudsmand hjalp mig lidt med Civilretsdirektoratet, men det var inden for lovens spilleregler (fra hans og min side), så det trak ikke ned i den samlede karakter.

Samme kommune har så givet mig lidt efteruddannelse i byggelovs- og forvaltningsret, det foregik i Tilsynsrådet og Indenrigsministeriet, også her bestod jeg - kommunen kunne nu godt have gjort opgaven lidt sværere i betragtning af, hvor meget de allerede havde ofret på grunduddannelsen, men måske har de tænkt, at lidt fritid skulle jeg trods alt have.

Siden da har kommunen ikke rigtig rørt på sig, det er højst blevet til lidt småskænderier, men nu ser det ud til, at Skat har bestemt sig for, at jeg trænger til efteruddannelse i skatte-, inkasso-, forvaltnings- og statsret, uddannelsen er af tidsbestemt varighed og har foreløbigt varet i ca. 3 år.

Det er jeg ærlig talt ikke udelt begejstret for, jeg har allerede på foranledning af myndigheder gået på ufrivilligt jura selvstudie i mere end 10 år af mit liv. Selv om jeg til dato aldrig er dumpet i et fag, så er det altså hverken min hovedinteresse eller min hobby og specielt skatteret interesserer mig ikke en høstblomst – det er nu også forvaltningsretten det kniber mest med hele vejen rundt, så jeg kommer nok igennem det – men min familie kunne virkelig godt tænke sig, at jeg snart får noget fritid.

Det er så ikke det værste i mine øjne, al den evige diskuterer frem og tilbage for at få myndigheder til at overholde kongerigets love, har givet mig noget at tænke over – jeg mener, der er vel ingen der for alvor tror på, at jeg er født med så dårlig karma, at hver anden gang jeg kommer i nærheden af en offentlig myndighed så hopper der en hel flok finker af fadet – det må afgjort være et andet sted skoer trykker.

Det er et fåtal af os danskere, der har en juridisk uddannelse, og det er endnu færre af os, der hedder Thorning Schmidt eller Kasi – almindelige borgeres fortrædeligheder er ikke

nødvendigvis interessante for den fjerde statsmagt - det er jo ikke rigtig statsbudgetten der er i spil på daglig basis, det er "bare" Hr. og Fru Danmarks velfærd.

Det har vist heller aldrig være meningen, at sagerne skulle ordnes i dagspressen (der skulle slet ingen sager være), men klagemyndighederne er altså pænt belastede og hvad myriaderne af forvaltningsfejl skyldes, kan jeg ikke rigtig lure. Det kunne være, at politikerne har sparet for meget på budgetterne, at love og regler er for komplicerede for offentligt ansatte, at de offentligt ansatte udviser misforståede kollegiale hensyn, eller at forvaltningerne generelt har mistet respekten for reglerne, fordi det yderst sjældent har konsekvenser at bryde dem – det er nu nok en kombination af det hele og måske lidt til.

Har I tænkt på, hvor mange mandtimer der kunne spares, hvis sagsbehandlerne gjorde tingene rigtig første gang, eller hvis de når der var opstået en uenighed holdt diskussionen på et sagligt plan – det er min erfaring, at mere end 2/3 af tiden i en klagesag går med at tilbagevise alle mulige og umulige irrelevante argumenter, som sagsbehandleren fremsætter for at slippe for at inddrømme, at forvaltningen har begået en bommert. Det er også tankevækkende, at Folketingets Ombudsmand har påtalt de samme trivialiteter (f.eks. at man skal huske at partshøre borgerne) et utal af gange siden 1954 uden, at budskabet nogensinde synes at synke helt ned til alle sagsbehandlerne – er de dumme?, har de bare for lidt tid?, eller skal de, koste hvad det vil, nå et resultatmål?

Måske lytter I til de forkerte mennesker, både når I skal spare og når I forsøger at forbedre retssikkerheden for borgerne, hvad med at lytte til dem det går ud over og kigge seriøst på, hvad der egentligt går galt rundt omkring – det er det vi andre gør, når vi skal have noget til at fungere.

Sådan lige for at samle op, så har jeg døjet med og døjer stadig med en meget lang række offentlige ansatte som ikke rigtig har forstået spillereglerne, og oven i det har jeg så to i princippet uafhængige domstolsinstanser som har misforstået både GL § 63 styk 1 og EMRK art. 13 – det er vist ikke det der i EMRK artikel 6 menes med fair og retfærdig behandling – slet ikke når systemet samtidig påstås at arbejde under officialprincippet, hvor det er forvaltningerne der skal sikre borgernes rettigheder.

Det bekymrer mig som borger i det der siges at være en demokratisk retsstat - 90% af mine medborgere ved slet ikke, hvad der rammer dem, og hvis de ved det, så har de ikke en snebolds chance når en myndighed først har bestemt sig for, hvad myndighedens version af gældende ret skal være – spørg Camilla West, hun og jer kan vist blive enige – det er, som I kan se ovenfor, et pænt langt træk op ad bakke, jeg skulle iøvrigt hilse fra både min bank og min familie og sige, at det koster helt vildt såvel økonomisk som på anden måde.

Nå, det jeg egentlig ville spørg om er, om landets love skal gælde for os alle sammen, eller om vi skal resignere og konkludere, at lovene kun gælder de få, der har den rette kombination af evnen til at sætte sig ind i juraen og stædighed?
Det er op til jer politikere - I fastsætter spillereglerne.

Med venlig hilsen

Jan Georg Forsdahl